PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2009. gada 28. oktobrī *

Lieta T-137/08

BCS SpA, Milāna (Itālija), ko pārstāv M. Frankozi [*M. Franzosi*], V. Jandoli [*V. Jandoli*] un F. Santonosito [*F. Santonocito*], advokāti,

prasītāja,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv D. Botiss [*D. Botis*], pārstāvis,

atbildētājs,

* Tiesvedības valoda — angļu.

otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece un persona, kas iestājusies lietā Pirmās instances tiesā –

Deere & Company, Vilmingtona [*Wilmington*], Delavēra [*Delaware*] (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv Dž. Greja [*J. Gray*], *solicitor*, un A. Tornato [*A. Tornato*], advokāts,

par prasību atcelt ITSB Apelāciju otrās padomes 2008. gada 16. janvāra lēmumu lietā R 222/2007-2 attiecībā uz spēkā neesamības procesu starp *BCS SpA* un *Deere & Company*.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] (referents) un A. Ditrihs [*A. Dittrich*],

sekretārs N. Rozners [*N. Rosner*], administrators,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 9. aprīlī,

ņemot vērā ITSB atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 22. jūlijā,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 29. jūlijā,

pēc tiesas sēdes 2009. gada 11. martā

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

1 1996. gada 1. aprīlī persona, kas iestājusies lietā, *Deere & Company* Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) iesniedza Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz grozīto Padomes 1993. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) (aizstāta ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.)). Reģistrācijai pieteiktais apzīmējums ir šāds:

2 Preces, attiecībā uz kurām tika pieteikta reģistrācija, ietilpst 7. un 12. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no klasēm atbilst šādam aprakstam:

— 7. klase: "lauksaimniecībai un mežkopībai paredzētās darbmašīnas, kas tiek vilktas, stumtas vai darbināmas ar motoru";

— 12. klase: "lauksaimniecībai un mežkopībai paredzētās darbmašīnas, kas ir darbināmas ar motoru, it īpaši traktori, mazie traktori, dārza traktori un piekabes".

3 Reģistrācijas pieteikumā norādītās krāsas tika definētas saskaņā ar Mansela [*Munsell*] krāsu sistēmu: 9.47 GY3.57/7.45 (zaļš) un 5.06 Y7.63/10.66 (dzeltens). Aprakstā ir precizēts, ka "automašīnas korpuss ir zaļš un [ka] riteņi ir dzelteni", kā tas ir attēlots reģistrācijas pieteikumam pievienotajā zīmējumā un atveidots šādi:

4 Personas, kas iestājusies lietā, preču zīme (turpmāk tekstā — "apstrīdētā preču zīme") tika reģistrēta 2001. gada 20. novembrī.

5 2004. gada 5. janvārī prasītāja *BCS SpA* iesniedza pieteikumu par atzīšanu par spēkā neesošu attiecībā uz visām precēm, ko aizsargā apstrīdētās preču zīmes reģistrācija, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) apakšpunktu kopsakarā ar 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu (tagad Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts), kā arī uz minētās regulas 52. panta 1. punkta c) apakšpunktu kopsakarā ar 8. panta 4. punktu (tagad Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 8. panta 4. punkts).

6 Prasītāja, pamatojot savu pieteikumu par atzīšanu par spēkā neesošu, norāda, pirmkārt, ka apstrīdētajai preču zīmei reģistrācijas pieteikuma [iesniegšanas] dienā nebija atšķirtspējas un ka pierādījums par izmantošanas rezultātā iegūto atšķirtspēju Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punkta (tagad Regulas Nr. 207/2009 7. panta 3. punkts) izpratnē bija nepietiekams.

7 Otrkārt, prasītāja apgalvoja, ka apstrīdētā preču zīme tika reģistrēta, lai gan eksistē nereģistrēta Itālijas preču zīme, kas arī ir veidota no zaļās un dzeltenās krāsas kombinācijas. Tā uzsvēra, ka šīs preču zīmes izmantošana pirms 1996. gada attiecībā uz "lauksaimniecībai un mežkopībai paredzētajām darbmašīnām, kas ir darbināmas ar motoru, it īpaši traktoriem, mazajiem traktoriem, dārza traktoriem un piekabēm" Beļģijā, Dānijā, Grieķijā, Spānijā, Francijā, Itālijā, Nīderlandē, Austrijā, Portugālē un Apvienotajā Karalistē, tai deva tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu.

8 Ar 2006. gada 30. novembra lēmumu ITSB Anulēšanas nodaļa noraidīja pieteikumu par atzīšanu par spēkā neesošu attiecībā uz abiem šī pieteikuma pamatiem, uzskatot, pirmkārt, ka prasītājai nav izdevies apstrīdēt personas, kas iestājusies lietā, iesniegtos pierādījumus par izmantošanas rezultātā iegūto atšķirtspēju atbilstoši Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punktam un, otrkārt, lai gan prasītāja pierādīja, ka tā izmantoja zaļo un dzelteno krāsu uz dažādām lauksaimniecības mašīnām pirms apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas, tā tomēr nav pierādījusi, ka pirms minētā datuma konkrētā sabiedrības daļa attiecīgajās teritorijās uztvēra šo apzīmējumu kā komerciālās izcelsmes norādi.

9 2007. gada 2. februārī prasītāja iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdza atcelt Anulēšanas nodaļas lēmumu, motivējot ar to, ka atšķirtspēja, ko apstrīdētā preču zīme ieguvusi izmantošanas rezultātā, netika vērtēta attiecībā uz visām konkrētajām teritorijām un ka Anulēšanas nodaļa, lai gan atzina, ka prasītājai piederošais apzīmējums tika izmantots tirgū, kļūdaini secināja, ka konkrētā sabiedrības daļa to neuztvēra kā komerciālās izcelsmes norādi.

10 Ar ITSB Apelāciju otrās padomes 2008. gada 16. janvāra lēmumu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") apelācijas sūdzība tika noraidīta pilnībā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

11 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 ITSB un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— pilnībā noraidīt prasību;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

13 Ar 2009. gada 5. marta lēmumu Pirmās instances tiesa lūdza lietas dalībniekus iesniegt savus sākotnējos apsvērumus par atsevišķiem dokumentiem tiesas sēdē.

Juridiskais pamatojums

14 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza trīs pamatus, kas saistīti ar Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punkta, 8. panta 4. punkta un 73. panta (šobrīd Regulas Nr. 207/2009 75. pants) pārkāpumu.

Par pirmo pamatu — Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

15 Prasītāja, pirmkārt, apgalvo, ka Apelāciju padome pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, nepārbaudot, vai apstrīdētā preču zīme (zaļās un dzeltenās krāsas kombinācija) jau bija izmantota kā preču zīme atbilstoši judikatūrā paredzētajiem nosacījumiem. Pamatojot šo argumentu, prasītāja apgalvo, ka Apelāciju padome neveica visaptverošu visu pierādījumu vērtēšanu un vērtēja tos vienīgi individuāli, bez sasaistes un neaplūkojot tos kopumā.

16 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Apelāciju padome nepareizi izvērtēja lietā esošos pierādījumus, pirmkārt, tādēļ, ka aplūkotie dokumenti nepārklāj visu Eiropas Savienību vai vismaz būtisku tās daļu un, otrkārt, tādēļ, ka šiem pierādījumiem ir vājš spēks, jo tie vienkārši pierāda, ka krāsas tika izmantotas kopā ar vārdisko preču zīmi vai ka to avots ir personas, kas iestājusies lietā, darījumu partneri un nevis neatkarīgi avoti, ko veido attiecīgie patērētāji.

17 Prasītāja uzskata, ka, izvērtējot, vai apstrīdētā preču zīme ir ieguvusi atšķirtspēju izmantošanas rezultātā, ir jāpiemēro īpaši augsti pierādījumu kritēriji, jo krāsām nav raksturīgās atšķirtspējas tādēļ, ka tās galvenokārt izmanto uz precēm dekoratīvā nolūkā un nevis kā izcelsmes norādi. Tas vēl jo vairāk esot tā gadījumā, kā tas ir izskatāmajā lietā, kad tās galvenokārt izmanto ar otru atšķirtspējīgu norādi, kurai konkrētie patērētāji var veltīt vairāk uzmanības.

18 Turklāt prasītāja apgalvo, ka Apelāciju padome nepārbaudīja, vai konkrētā sabiedrības daļa patiešām uztvēra zaļās un dzeltenās krāsas kombināciju bez citas grafiskas vai vārdiskas preču zīmes klātbūtnes kā konkrētās preces izcelsmes norādi. Administratīvajā lietā esot vienīgi tirgus pētījums attiecībā uz konkrētās sabiedrības daļas uztveri Vācijā, kurā ir izvērtēta apstrīdētās preču zīmes atšķirtspēja.

19 Treškārt, prasītāja uzskata, pirmkārt, ka ziņas par pārdošanas apjomiem, reklāmas izdevumiem un tirgus daļām neattiecas uz visām teritorijām vai tās ir īpaši nenozīmīgas attiecībā uz vairākām no šīm teritorijām un, otrkārt, ka dažādu apvienību sniegtajos paziņojumos nav norādes, ka persona, kas iestājusies lietā, ekskluzīvi izmantoja apstrīdēto preču zīmi, ka šie paziņojumi ir iesniegti vēlāk nekā apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikums un ka tie nav notariāli apliecināti.

20 Tiesas sēdē prasītāja arī norādīja, ka apstrīdētās preču zīmes grafiskajam attēlam ir "mainīga forma" tādā ziņā, ka tas nav ne skaidrs, ne precīzs un neatbilst judikatūrā paredzētajiem nosacījumiem.

21 ITSB un persona, kas iestājusies lietā, lūdz noraidīt šo pamatu. Turklāt ITSB tiesas sēdē norādīja, ka prasītājas izvirzītais pamats par apstrīdētās preču zīmes grafisko attēlu ir jauns pamats un attiecīgi tas ir noraidāms.

Pirmās instances tiesas vērtējums

— Par tiesas sēdē izvirzītā pamata pieņemamību

22 Ir jākonstatē, ka pamats par apstrīdētās preču zīmes neskaidro grafisko attēlu ir izvirzīts, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 4. pantu (šobrīd Regulas Nr. 207/2009 4. pants) un 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu (šobrīd Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunkts). Tomēr savā prasības pieteikumā prasītāja pārmeta Apelāciju padomei vienīgi to, ka tā ir pārkāpusi 7. panta 3. punktu — kas ļauj neņemt vērā Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b), c) un d) apakšpunktu (7. panta 1. punkta c) un d) apakšpunkts šobrīd ir Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) un d) apakšpunkts), 8. panta 4. punktu un 73. pantu.

23 No tā izriet, ka šis prasītājas tiesas sēdē izvirzītais iebildums saistībā ar apstrīdētās preču zīmes atbilstību grafiskajam attēlam noteiktajām prasībām nav prasības pieteikumā izvirzītā pamata papildinājums, bet tiesas sēdē izvirzīts jauns pamats. Tādēļ šis pamats ir nepieņemams saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punktu.

— Par pamata — Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punkta pārkāpuma — pamatotību

24 Vispirms ir jāatgādina judikatūrā nostiprinātie principi attiecībā uz Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punkta izmantošanu.

25 Attiecībā uz atšķirtspējas iegūšanu izmantošanas rezultātā no judikatūras izriet, ka ieinteresētajām personām prece vai pakalpojums ir jāidentificē kā tāds, ko piedāvā noteikts uzņēmums, tāpēc, ka preču zīmi izmanto preču zīmes veidā un tātad tās rakstura un iedarbības dēļ, kas to padara par tādu, kura spēj parādīt attiecīgās preces atšķirību no citu uzņēmumu precēm (pēc analoģijas skat. Tiesas 2002. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-299/99 *Philips*, *Recueil*, I-5475. lpp., 64. punkts).

26 Šajā sakarā izteiciens "preču zīmes izmantošana preču zīmes veidā" ir jāsaprot kā atsauce vienīgi uz tādu preču zīmes izmantošanu, kuras mērķis ir ļaut ieinteresētajām personām identificēt preci vai pakalpojumu kā tādu, ko ražo vai sniedz attiecīgais uzņēmums (pēc analoģijas skat. Tiesas 2005. gada 7. jūlija spriedumu lietā C-353/03 *Nestlé*, Krājums, I-6135. lpp., 29. punkts).

27 Līdz ar to preču zīmes atšķirtspējas iegūšana var rasties tās izmantošanas dēļ kopā ar citu reģistrētu preču zīmi vai šādas preču zīmes daļu (šajā sakarā skat. Tiesas 2008. gada 17. jūlija spriedumu lietā C-488/06 P *L & D*/ITSB un *Sämann*, Krājums, I-5725. lpp., 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Tāpat ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punktā attiecīgie apzīmējumi netiek nošķirti atkarībā no to rakstura. Līdz ar to attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, saistībām ar kuriem ir pieteikta reģistrācija, krāsas vai krāsu kombinācijas pašas par sevi

var iegūt atšķirtspēju to izmantošanas rezultātā saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punktu (šajā sakarā skat. Tiesas 2004. gada 21. oktobra spriedumu lietā C-447/02 P *KWS Saat*/ITSB, Krājums, I-10107. lpp., 78. un 79. punkts un tajos minētā judikatūra).

29 Preču zīmes atšķirtspēja, tostarp atšķirtspēja, kas iegūta izmantošanas rezultātā, ir jānovērtē saistībā ar, pirmkārt, precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem ir pieteikta preču zīmes reģistrācija, un, otrkārt, saistībā ar konkrēto preču un pakalpojumu samērā informēta, uzmanīga un apdomīga vidusmēra patērētāja prezumēto uztveri (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Philips*, 59. un 63. punkts).

30 Šajā kontekstā kompetentai iestādei ir visaptveroši jāizvērtē elementi, kas var pierādīt, ka attiecīgais apzīmējums ir kļuvis spējīgs identificēt konkrētās preces piederību noteiktam uzņēmumam (pēc analoģijas skat. Tiesas 1999. gada 4. maija spriedumu apvienotajās lietās C-108/97 un C-109/97 *Windsurfing Chiemsee*, *Recueil*, I-2779. lpp., 49. punkts).

31 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai novērtētu, vai preču zīme ir ieguvusi atšķirtspēju izmantošanas rezultātā, vērā ir jāņem it īpaši preču zīmes iegūtā tirgus daļa, šīs preču zīmes izmantošanas intensitāte, ģeogrāfiskā platība un ilgums, uzņēmuma šīs preču zīmes popularizēšanai veikto investīciju apjoms, ieinteresēto personu proporcija, kuras, pateicoties preču zīmei, identificē preci kā tādu, ko ražojis attiecīgais uzņēmums, kā arī tirdzniecības un rūpniecības kameru un citu profesionālo apvienību paziņojumi (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Windsurfing Chiemsee*, 51. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Philips*, 60. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Nestlé*, 31. punkts).

32 Šis pamats ir jāizvērtē, ievērojot iepriekš minētos apsvērumus.

33 Attiecībā uz apgalvojumu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome neesot veikusi visu pierādījumu visaptverošu izvērtēšanu un esot tos vienīgi izvērtējusi individuāli, neņemot tos vērā visā to kopumā, ir jākonstatē, ka no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Apelāciju padome ne vien izvērtēja katru pierādījumu, bet arī uzskatīja, ka visi pierādījumi, ko iesniedza persona, kas iestājusies lietā, bija "konsekventi un savstarpēji apstiprinoši" (apstrīdētā lēmuma 33. punkts).

34 Tāpat no apstrīdētā lēmuma 32., 36.–38. un 41. punkta izriet, ka Apelāciju padomes secinājums attiecībā uz atšķirtspējas iegūšanu ir pamatots ar, pirmkārt, vērā ņemto pierādījumu kopumu, kas apliecina apstrīdētās preču zīmes ilgstošu un intensīvu izmantošanu un, otrkārt, ar faktu, ka šī izmantošana ļāva konkrētajai sabiedrības daļai identificēt preču, ko aptver minētais apzīmējums, komerciālo izcelsmi.

35 Attiecībā uz iebildumu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome pieļāva kļūdu, nepārbaudot, vai apstrīdētā preču zīme bija izmantota preču zīmes veidā, ir jāatgādina, ka ir tiesa, ka jebkāda preču zīmes izmantošana, it īpaši divu krāsu kombinācijas izmantošana, nav noteikti uzskatāma par izmantošanu preču zīmes veidā (skat. iepriekš 25. un 26. punktu).

36 Tomēr izskatāmajā lietā Apelāciju padome, veicot savu vērtējumu par apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pamatotību, apstrīdētā lēmuma 32. un 38. punktā tostarp ņēma vērā profesionālo apvienību paziņojumus, saskaņā ar kuriem zaļās un dzeltenās krāsas kombinācija norāda uz lauksaimniecības mašīnām, ko ražo persona, kas iestājusies lietā, un uz faktu, ka persona, kas iestājusies lietā, Eiropas Savienības teritorijā bija konsekventi izmantojusi šo pašu krāsu kombināciju uz šīm savām mašīnām ievērojamā laika periodā pirms 1996. gada.

37 Šie divi apstākļi ir pietiekami, lai izdarītu secinājumu, ka zaļās un dzeltenās krāsas kombinācijas izmantošana nebija tikai stilistiska, bet tā ļāva konkrētajai sabiedrības daļai identificēt preču, uz kurām ir minētā krāsu kombinācija, komerciālo izcelsmi. Līdz ar to nepelna ievērību prasītājas iebildums, saskaņā ar kuru Apelāciju padome

pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punktu, nepārbaudot, vai zaļās un dzeltenās krāsas kombinācija tika izmantota kā preču zīme.

38 Attiecībā uz iebildumu, saskaņā ar kuru Apelāciju padomes lietas materiālos esošie pierādījumi neattiecas uz visām Eiropas Savienības dalībvalstīm 1996. gada 1. aprīlī, ir jānorāda šis.

39 Pirmkārt, ir jāatzīmē, ka, lai gan ir jāpierāda, ka apstrīdētā preču zīme ir ieguvusi atšķirtspēju visā Kopienā (šajā sakarā skat. Tiesas 2006. gada 22. jūnija spriedumu lietā C-25/05 P *Storck*/ITSB, Krājums, I-5719. lpp., 83. punkts), neeksistē nekāda prasība par to, ka tāda paša veida pierādījumi ir jāsniedz attiecībā uz katru dalībvalsti.

40 Tādēļ fakts, ka lietas materiālos, izņemot attiecībā uz Vāciju, nav viedokļu aptaujas, kurā vērtēts, kā konkrētā sabiedrības daļa Eiropas Savienībā uztver apstrīdēto preču zīmi, nevar būt pamats apstrīdētā lēmuma atcelšanai.

41 Viedokļu aptaujas neesamība neizslēdz, ka ir pierādīts, ka apzīmējums ir ieguvis atšķirtspēju izmantošanas rezultātā, jo šādu pierādījumu var sniegt, izmantojot citus pierādīšanas līdzekļus (skat. iepriekš 31. punktu). No iepriekš minētā (49.–53. punkts) sprieduma apvienotajās lietās *Windsurfing Chiemsee* izriet, ka viedokļu aptaujas veikšana nav absolūti nepieciešama, lai secinātu, ka apzīmējums ir ieguvis atšķirtspēju izmantošanas rezultātā.

42 Attiecībā uz skaitlisko informāciju ir jākonstatē, ka vienīgā skaitliskā informācija, kas nav ietverta Apelāciju padomes lietas materiālos, ir informācija par Somijā un Īrijā realizēto apgrozījumu. Tomēr attiecībā uz šīm abām dalībvalstīm, tāpat arī attiecībā uz citām Eiropas Savienības dalībvalstīm 1996. gada 1. aprīlī persona, kas iestājusies lietā,

procesā ITSB bija iesniegusi detalizētu informāciju par savām, kā arī savu konkurentu tirgus daļām un pārdošanas apjomiem laikā no 1970. gada līdz 1996. gadam.

43 Attiecībā uz apgalvojumu, saskaņā ar kuru personas, kas iestājusies lietā, iegūtās tirgus daļas esot bijušas ļoti nenozīmīgas, lai varētu pierādīt visaptverošu un ilgstošu izplatīšanu tirgū, ir jānorāda, ka attiecīgās preces ir ražošanas līdzekļi, kuriem ir augsta cena un pirms kuru iegādes patērētājs ilgstoši un uzmanīgi gūst informāciju par piedāvājuma klāstu, salīdzinot un izpētot dažādos konkurentu modeļus.

44 Šādā tirgū preču zīmei nav jāiegūst būtiska tirgus daļa, lai varētu secināt, ka konkrētie patērētāji to ir saglabājuši atmiņā. Šim nolūkam pietiek pierādīt, ka apstrīdētā preču zīme tirgū ir bijusi noturīgi un ilgstoši.

45 Izskatāmajā lietā no Apelāciju padomes lietas materiāliem izriet, ka, pirmkārt, persona, kas iestājusies lietā, Eiropas Savienībā ir konsekventi izmantojusi vienu un to pašu krāsu kombināciju uz visām savām lauksaimniecības mašīnām ievērojami ilgā laika posmā pirms 1996. gada un ka, otrkārt, valstīs, kurās prasītāja uzskata personas, kas iestājusies lietā, tirgus daļu par sevišķi nenozīmīgu, minētā persona ir bijusi pārstāvēta tirgū vismaz 30 gadus pirms reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīža, jo Austrijā tā ir bijusi pārstāvēta 1966. gadā, Somijā — 1939. gadā, Grieķijā — 1949. gadā un Itālijā — 1953. gadā (apstrīdētā lēmuma 5. un 38. punkts). Prasītāja šos faktus nav apstrīdējusi.

46 No iepriekš minētā izriet, ka, lai gan ir tiesa, ka apstrīdētā preču zīme tika izmantota un tās izmantošana tika veicināta apvienojumā ar vārdisko preču zīmi "John Deere" un ka personas, kas iestājusies lietā, reklāmas izdevumi Eiropas Savienībā tika norādīti kopumā un nevis atsevišķi attiecībā uz katru valsti, prasītāja kļūdaini apgalvo, ka no tiesību viedokļa nav pietiekami pierādīts, ka persona, kas iestājusies lietā, bija izmantojusi zaļās un dzeltenās krāsas kombināciju uz savām precēm kā preču zīmi un ka tās preču izplatība visās Eiropas Savienības dalībvalstīs 1996. gada 1. aprīlī bija visaptveroša un ilgstoša.

47 Tādēļ ir jāizvērtē, vai šī izmantošana un izplatība bija pietiekamas, lai ļautu konkrētajai sabiedrības daļai, izmantojot apstrīdēto preču zīmi, identificēt attiecīgo preču komerciālo izcelsmi.

48 Šajā ziņā prasītāja apšauba, vai dažādo apvienību sniegtajiem paziņojumiem, ko ņēma vērā Apelāciju padome, ir nozīme lietā un vai tiem ir pierādījumu spēks. Tā iebilst, ka šie paziņojumi netika iesniegti uzreiz, ka to saturu noteica vai vismaz saskaņoja persona, kas iestājusies lietā, ka tajos nav norādes, ka apstrīdēto preču zīmi izmantoja vienīgi persona, kas iestājusies lietā, ka tie ir iesniegti pēc atbilstošā perioda un nav notariāli apliecināti un ka apvienības, kas sniegušas paziņojumus, nepārstāv konkrēto sabiedrības daļu un nav neatkarīgas, jo lielākoties tās ir personas, kas iestājusies lietā, darījumu partneri.

49 Par šo paziņojumu datumiem ir jānorāda — fakts, ka tie tika parakstīti 2000. gadā, nenozīmē, ka tiem nav pierādījumu spēka, lai izvērtētu atšķirtspējas iegūšanu izmantošanas rezultātā brīdī, kad tika iesniegts apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikums (šajā ziņā skat. Tiesas 2008. gada 17. aprīļa spriedumu lietā C-108/07 P *Ferrero Deutchland*/ITSB un *Cornu*, 53. punkts). Turklāt Regulas Nr. 40/94 51. panta 2. punktā (šobrīd Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punkts) ir aizliegts atcelt apstrīdētās preču zīmes reģistrāciju, ja ir pierādīts, ka tā ir ieguvusi atšķirtspēju pirms pieteikuma par atzīšanu par spēkā neesošu iesniegšanas brīža, kas izskatāmajā lietā ir 2004. gada 5. janvāris. Līdz ar to katrā ziņā nepelna ievērību prasītājas iebildums, saskaņā ar kuru iesniegtajiem paziņojumiem nav nozīmes lietā, jo tie noteikti neattiecas uz periodu pirms 1996. gada 1. aprīļa.

50 Attiecībā uz jautājumu par to, ka [profesionālās] apvienības nerīkojās uzreiz, un par personas, kas iestājusies lietā, lomu iesniegto paziņojumu sagatavošanā, ir jānorāda — fakts, ka minētie paziņojumi tika iesniegti pēc personas, kas iestājusies lietā, pieprasījuma un ka ar to, iespējams, tika saskaņota to sagatavošana, pats par sevi nepadara par spēkā neesošu to saturu un to pierādījumu spēku.

51 Neesot pierādījumiem par pretējo, ir pamats pieņemt, ka katra apvienība parakstīja savu paziņojumu pēc savas brīvas gribas un apzinoties tā saturu. Turklāt paziņojuma pierādījumu spēku nevar anulēt, motivējot ar to, ka tas nav notariāli apstiprināts (Pirmās instances tiesas 2008. gada 10. septembra spriedums lietā T-325/06 *Boston Scientific*/ITSB — *Terumo* ("CAPIO"), Krājumā nav publicēts, 41. punkts).

52 Turklāt ir jānorāda, ka nepelna ievērību prasītājas apgalvojums, saskaņā ar kuru paziņojumi, ko snieguši lauksaimniecības mašīnu izplatītāji un lauksaimniecības mašīnu ražotāju apvienības, nav ticami.

53 Savukārt no judikatūras nekādi neizriet, ka vērā ņemami ir vienīgi paziņojumi, ko sniegušas apvienības, kas pārstāv patērētājus. Gluži pretēji, formulējums, ko šajā sakarā izmantojusi Tiesa, proti, "tirdzniecības un rūpniecības palātu un citu profesionālo apvienību paziņojumi" (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Windsurfing Chiemsee*, 51. punkts), ietver arī ražotāju un/vai izplatītāju apvienību paziņojumus.

54 Tādēļ izskatāmajā lietā ir vienīgi jāizvērtē, vai dažādās apvienības, kas sniegušas paziņojumus, var uzskatīt par neatkarīgām tādā ziņā, ka tās var sniegt savus paziņojumus, neņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, īpašās intereses.

55 Attiecībā uz lauksaimnieku apvienību un lauksaimniecības mašīnu ražotāju apvienībām, kuru galvenais mērķis ir aizsargāt un sekmēt tās nozares, kuras tās pārstāv un veido, intereses, ir jākonstatē, ka prasītāja nav sniegusi nekādu norādi, ar ko var pierādīt to saistību vai ieinteresētību attiecībā uz to, lai persona, kas iestājusies lietā, reģistrētu preču zīmi, uz kuru tai nebūtu tiesību. Attiecīgi Apelāciju padome pamatoti ņēma vērā šo apvienību paziņojumus.

56 Saistībā ar uzņēmumu, kas ir darbojušies kā personas, kas iestājusies lietā, piegādātāji Somijā un Itālijā, neatkarību pietiek konstatēt, ka to paziņojumi vienīgi apstiprina Itālijas lauksaimniecības mašīnu ražotāju apvienības un Somijas lauksaimniekus pārstāvošās apvienības paziņojumus. Kā tas tika konstatēts iepriekš 55. punktā, prasītāja nav norādījusi nevienu apstākli, ar ko var atspēkot šo abu apvienību paziņojumu pierādījumu spēku. No tā izriet, ka tas, ka Apelāciju padome ņēma vērā Somijas un Itālijas piegādātāju paziņojumus, nav pamats, lai atceltu apstrīdēto lēmumu.

57 Runājot par argumentu, saskaņā ar kuru paziņojumi, nesniedzot pierādījumu par apstrīdētās preču zīmes "ekskluzīvo izmantošanu", ko veica persona, kas iestājusies lietā, ir jānorāda, ka nozīme ir asociācijai, kas konkrētās sabiedrības daļas apziņā veidojas starp preču zīmi un komerciālo izcelsmi, un nevis preču zīmes ekskluzīvajai izmantošanai.

58 Izskatāmajā lietā dažādo apvienību paziņojumi, izņemot tos, ko sniedza attiecībā uz Īriju un Dāniju, norāda, ka konkrētajā nozarē zaļās un dzeltenās krāsas kombinācija, ko izmanto saistībā ar lauksaimniecības mašīnām, tiek asociēta ar personu, kas iestājusies lietā. Vācijā veiktā viedokļu aptauja apstiprina šo apgalvojumu.

59 Attiecībā uz Īriju un Dāniju iesniegtās deklarācijas norāda, ka iepriekš minēto krāsu kombinācija tiek asociēta ar vairāku ražotāju, ne tikai personas, kas iestājusies lietā, precēm. Tomēr tas nevar būt pamats, lai atceltu apstrīdēto lēmumu.

60 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Apelāciju padome izvērtēja apstrīdētās preču zīmes atšķirtspējas iegūšanu, pamatojoties uz vairāku veidu norādēm, tostarp uz dažādu apvienību paziņojumiem un Vācijā veikto viedokļu aptauju, kā arī uz faktu, ka personas, kas iestājusies lietā, preces bija noturīgi pārstāvētas visos attiecīgajos tirgos nozīmīgā laika periodā un ka persona, kas iestājusies lietā, bija intensīvi un ilgstoši izmantojusi zaļās un dzeltenās krāsas kombināciju kā preču zīmi uz minētajām precēm.

61 Otrkārt, ir jāatzīmē, ka no apstrīdētā lēmuma 5. punkta izriet, ka persona, kas iestājusies lietā, ir pārstāvēta Dānijas tirgū kopš 1947. gada un Īrijas tirgū — kopš 1951. gada. Turklāt no Apelāciju padomes lietas materiāliem izriet, ka persona, kas iestājusies lietā, atzina savu darbību šajos abos tirgos kopš 1970. gada kā noturīgu un salīdzināmu ar savu darbību vairākās citās dalībvalstīs šajā pašā laikā.

62 Tādēļ Apelāciju padomei nevar pārmest, ka tā secināja, ka no tiesību viedokļa ir pietiekami pierādīts, ka apstrīdētā preču zīme ir ieguvusi atšķirtspēju Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punkta izpratnē 1996. gada 1. aprīlī, kas ir apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums.

63 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītājas izvirzīto pirmo pamatu nevar apmierināt.

Par otro un trešo pamatu — attiecīgi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta un 73. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

64 Otrā un trešā pamata ietvaros prasītāja būtība apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā attiecībā uz tās nereģistrēto Itālijas preču zīmi, kas aptver zaļo un dzelteno krāsu, ir piemēroti stingrāki kritēriji nekā tie, ko piemēroja, izvērtējot apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, lai gan nosacījumi par tiesību iegūšanu uz preču zīmi abos gadījumos būtībā esot vieni un tie paši. Līdz ar to Apelāciju padome esot pārkāpusi ne tikai Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, bet arī minētās regulas 73. pantu, jo tās argumentācija esot nepietiekama un pretrunīga.

65 ITSB un persona, kas iestājusies lietā, lūdz noraidīt šos pamatus.

Pirmās instances tiesas vērtējums

66 Ir jākonstatē, ka pamats par Regulas Nr. 40/94 73. panta pārkāpumu ir nepamatots.

67 No judikatūras izriet, ka Regulas Nr. 40/94 73. pantā paredzētajam pamatojumam skaidri un nepārprotami jāparāda akta autora argumentācija. Šim pienākumam ir divi mērķi, pirmkārt, ļaut ieinteresētajām personām noskaidrot pieņemtā lēmuma pamatojumu, lai aizstāvētu savas tiesības, un, otrkārt, ļaut Kopienu tiesai veikt lēmuma tiesiskuma pārbaudi (skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 21. novembra spriedumu lietā T-111/06 *Wessergold Getränkeindustrie*/ITSB — *Lidl Stiftung* ("VITAL FIT"), Krājumā nav publicēts, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

68 Tāpat ir jāatgādina, ka pretruna lēmuma pamatojumā ir pienākuma, kas izriet no Regulas Nr. 40/94 73. panta, pārkāpums, kurš var ietekmēt konkrētā akta spēkā esamību, ja tiek pierādīts, ka šīs pretrunas dēļ akta adresāts nav varējis uzzināt visu vai daļēju patieso lēmuma pamatojumu un ka tāpēc akta visa rezolutīvā daļa vai daļa no tās vispār nav juridiski pamatota (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1995. gada 24. janvāra spriedumu lietā T-5/93 *Tremblay* u.c./Komisija, *Recueil*, II-185. lpp., 42. punkts).

69 Izskatāmajā lietā prasītāja neapgalvo, ka tā nav varējusi uzzināt iemeslus, kuru dēļ Apelāciju padome pieņēma apstrīdēto lēmumu. Tā drīzāk apgalvo, ka Apelāciju padome atšķirīgi vērtēja salīdzināmus pierādījumus un ka līdz ar to tā, ņemot vērā līdzīgus pierādījumus, izdarīja atšķirīgus secinājumus. Tomēr tāda pieeja — pieļaujot,

ka tā ir pierādīta, — nevar būt Regulas Nr. 40/94 73. panta, bet vienīgi minētās regulas 8. panta 4. punkta pārkāpums.

70 Attiecībā uz šķietamo Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta pārkāpumu prasītāja apgalvo, ka Apelāciju padome secināja, ka tā nav ieguvusi faktiskās preču zīmes tiesības saistībā ar Itālijas tirgu, lai gan tās apzīmējuma krāsas ir identiskas apstrīdētās preču zīmes krāsām, ka iesniegtajiem pierādījumiem ir vienāds vai pat lielāks spēks un ka pakārtotās nozīmes nosacījumi attiecībā uz [tiesību] iegūšanu ir vieni un tie paši.

71 Šajā kontekstā ir jānorāda, ka pierādīšanas pienākums, ko prasītājai nosaka Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkts, atbilst pierādīšanas pienākumam, ko personai, kas iestājusies lietā, nosaka minētās regulas 7. panta 3. punkts.

72 Tomēr ir jākonstatē, ka izskatāmajā lietā no faktiem, kas nav apstrīdēti, izriet, ka pierādījumiem, ko prasītāja iesniedza procesā Apelāciju padomē, kopumā bija vājāks pierādījumu spēks nekā tiem, ko iesniedza persona, kas iestājusies lietā.

73 Pirmkārt, starp lietas dalībniekiem nav strīda par to, ka prasītāja vismaz laikā no 1973. gada līdz 1982. gadam pārtrauca izmantot zaļās un dzeltenās krāsas kombināciju uz savām precēm Itālijā. Lai gan prasītājai bija iespēja iegūt nereģistrētas tiesības attiecībā uz savu apzīmējumu tā izmantošanas rezultātā laikā no 1983. gada līdz 1996. gadam, tā to nav izdarījusi. Tāpat no apstrīdētā lēmuma 45. un 46. punktā izdarītajiem secinājumiem izriet, ka prasītāja neapstrīd, ka tā nav konsekventi un vienveidīgi izmantojusi zaļās un dzeltenās krāsas kombināciju. Gluži pretēji, tā izmantoja vairākus zaļās un dzeltenās krāsas toņus, kā arī zaļās un baltās krāsas kombināciju.

74 No tā izriet, ka zaļās un dzeltenās krāsas kombinācijas izmantošanas kā preču zīmes apturēšana, kā arī minēto krāsu mainīga izmantošana var traucēt

konkrētajai sabiedrības daļai sistemātiski asociēt prasītāju ar precīzu krāsu kombināciju.

75 Otrkārt, Apelāciju padome pamatoti uzskatīja, ka prasītājas bijušo darbinieku sniegtajiem paziņojumiem ir apšaubāms pierādījumu spēks. Kā tas arī izriet no apstrīdētā paziņojuma 46. un 54. punkta, minētos paziņojumus neapstiprināja citi lietas materiālos esošie pierādījumi un tie pat bija daļēji pretrunīgi.

76 Treškārt, Apelāciju padomei nevar pārmest, ka tā secināja, ka prasītājas iesniegtais tirgus pētījums nav pārliecinošs. Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 57. un 58. punktā pamatoti norādīja, ka šī pētījuma dalībnieki, pretēji pētījumam, ko veica persona, kas iestājusies lietā, netika iztaujāti par iemeslu, kādēļ tie sniedza īpašu atbildi un ka tiem netika demonstrēts atšķirīgas krāsas atšķirīgs attēls, lai nodrošinātu, ka tie neatpazīst attēlu, pateicoties citiem kritērijiem, nevis krāsai. Tādēļ nevar konstatēt, vai prasītājas veiktās aptaujas laikā tās dalībnieki atpazina prasītājas preces vienīgi to krāsu, nevis to formas vai citu elementu dēļ.

77 Tāpat ir jākonstatē, ka Apelāciju padome pamatoti secināja, ka prasītājas veiktajai aptaujai ir ievērojami vājāks pierādījumu spēks nekā personas, kas iestājusies lietā, veiktajai aptaujai, jo prasītājas veiktās aptaujas dalībniekiem tika lūgts atsaukt atmiņā to, kā tie uztver preču zīmes, vairāk nekā pirms desmit gadiem.

78 No iepriekš minētā izriet, ka otrais un trešais pamats ir jānoraida.

79 Līdz ar to prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

80 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar ITSB un personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *BCS SpA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2009. gada 28. oktobrī.

[Paraksti]